

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2009 / 8

Szerepcsere

Királyi palota... Azaz dehogy. Törvényszéki tárgyalóterem. Szigorú szemű ügyész ül a bíborba öltözött bíróval szemben, és égbekiáltó esetet terjeszt elő.

„Két ember volt egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. A gazdagnak teméntelen juha, ökre volt, a szegénynek pedig semmije, csak egy kis nőstény báránya. Etetgette, gyerekeivel együtt nevelte, a kezéből evett, a poharából ivott, a karja közt aludt. Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak, sajnált ökrei és juhái közül hozatni, hanem elvette a szegény bárányát, és azt főzette meg a vendégnek.”

A bíró szeme lángot vet. Pedig szelíd embernek ismerik. Évekig menekült esküdt ellensége elől, s habár alkalma adódott rá, soha nem ártott neki, tisztelte benne a legális feletttest. Nemrég meg éppen ennek az azóta meghalt ellenségnek az unokáját karolta fel. Ámde most ő a király. Szociális érzékenysége nem tűrhet ilyen galádságot birodalmában.

„Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, aki azt cselekedte – mondja ki az ítéletet felgerjedt haraggal. – És négyszáz százalékos kártérítést kell fizetnie, 'mivelhog nem kedvezett annak'. Szóval az aljas lelkület miatt.”

Ó, boldog nép, ahol a szegény ügyét ilyen érzékenyen kezelik! Ahol a kizsákmányoló, a fukar nem ülhet diadalt! Azonban – a bíró, a király, nem ismerne saját országa polgári törvényeit? Jóság eltulajdonítása esetén a BTK ott csak a négyszeres kártérítést rója ki büntetésül. De halál?

Az ügyész szúrós tekintetét a bíróra szegezi. „Helyesen szólta. De magad felett mondtál ítéletet. A történet szimbólum volt: te vagy a fősvény gazdag, aki 'utazó' indulatod kielégítésére letépted felebarátod kebléről dédelgetett hitvesét. Pedig egész háremed volt. A 'szegényt' pedig megölted, megöletted, hogy gyalázatodat elpalástold. Tudtodon kívül tör-

vényszerű szentenciát mondtál, mert a házasságtörés büntetése megkövezéses halál.”

Zeneszerző itt lélegzetelállító, hatásos szünetet iktatna be a szimfóniába. A kamerás hátrább húzódna, és felnagyítaná a képet. A trón üres, a bíró a vádlottak padján ül.

„Annakokáért menthetetlen vagy ó ember, bárki légy, aki ítélsz; mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod...”

A Szentírás – és az élet – nem szűkölködik ilyen szerepcserékben. Ült már társait fennhézva gyávábbnak ítélő Péter a szégyenpadon hitszegés, esküdözés, átkozódás miatt. Törvényhez hajszálpontosan igazodó „véneket”, írástudókat kotort már félre a vádló lelkiismeret, pedig bukott asszonyt akartak jogosan megköveztetni. Bűnös nő pazarlását elítélő Júdás önkézével hajtotta végre maga felett a halálos ítéletet.

Te talán kivétel vagy. Nem fitymáltad soha mások szokását, hajlamát, teljesítményét? Nem beszéltél felebarátodról soha (enyhe) gúnnnyal? Nem figuráztad ki gyengeségeit? Nem kívántad őket valahova, amikor nem adták meg neked a (véleményed szerint) téged megillető előnyt? (Hogy csak „apróságokat” említsek. Meglehet, sokkal sűrűbb mocsárban jártál.) Tettetted mindezt bírói talárban, Pilátus mosdótálya fölött csorgatva vizet a kezedre. Közben pedig nem vetted észre, hogy isteni mágnes ellenállhatatlan ereje vonz, taszít le ítélezésre feljogosító „méltóságod” helyéről, és odacövekkel a vádlottak padjára. Várhatod az ítéletet. „Mert a bűn zsoldja halál...” A legkisebb kihágásé is. *Menthetetlen vagy, ó ember...*

A bírói pulpitus mögött üres a karszék. A trón üres. Valóban üres? Az Írás azt mondja, hogy ott ül „Júda oroslánja”, *akinek adatott hatalom mennyen és földön, aki méltó arra, hogy a hétpecsétes titkokat napvilágra hozza.* Azonban mikor szégyenkezve lesütött szemedet ráemeled, ámuló tekinteted egy megölt Báránnyt lát, akinek a kéjenc „gazdag” testies indulatai miatt meg kellett halnia. Szerepcsere. A trónról a vádlott helyére. Az Atya kebléről leszakítva, mégis önként tette le életét.

Kárhozatba taszít? Lehet reményed a felmentésre? Egyetlen szavadon múlik. Ezt mondta ki az otthonról hetykén elvitorlázó tékozló fiú a moslékos vályú mellett, miután csödbe jutott. Ezt mondta ki a becsületétől fosztott Dávid király. Egyetlen szó: *vétkeztem.* Mondd ki te is. És akkor „*az Úr is elvette a te bűnöd, nem fogsz meghalni*”. ITné

Te vagy az az ember!

*És Nátán így szólt Dávidnak:
Te vagy az az ember! 2Sám 12,7*

„Te vagy az ember! Rád száll ajkad átka!”

A vérfoltos király
Az Úr előtt a próféta szavára
Megsemmisülten áll.

„Te vagy az ember, kit most elítéltél,
Aki felett haraggal pálcát törtél.
'Halál a tettesre!' – mondtad magad –
És ez te vagy!”

Te vagy, ki önző vággyal eloroztad
Szegény társad juhát,
Mohón, kegyetlen el is fogyasztottad,
Nem szántad bánatát.
Te, akit Isten Saultól megvédett,
S szívéhez kötött ezer szállal téged,
Kinek hárfáján kegyes dal fakad –
Dávid, te vagy!

Te vagy az az ember – ó, halld meg, lelkem:
A heves vád hamis.
Míg más bűnét vizsgálod váddal telten,
Gondolj magadra is!
Szemed előtt – csak a gyümölcsök, tettek!
Belül – csírázó magvak, elvetettek!
Idegen bűnben lásd meg önmagad:
Ember, te vagy!

Te vagy, ki míg ma Istennek zenélve
Szent gyönyörtől remegsz,
Holnap, mint kit galádul hajt a vére
A földön henteregsz.
Dávid bukása, Péter esküvése,
A Júdás-csók, Kain testvér-ölése,
Vétek, mi bárhol, bármikor akad –
Tettes te vagy!

Igen, hiszen lelkednek, rejtett mélyén,
Száz bűnös vágya van,
Csak alkalom kell, és a vágó a végén
Gonoszságot fogan.
Sötét gondolat, szennyes terv, rémségek,
Mérget hányó, tüzet okádó férgek,
A test, a lélek posványban ragad –
Mindez te vagy!

Lennél Dávidként szentül felkenetve,
Mint fejedelmi fő,
Ne mondd soha: az ellen nem verhet le!
Gögre gyalázat jó.
Minél nagyobb az Úr kegyelme benned,
A gonosz annál szívesebben ejt meg;
Sok lelki „május” vége testi fagy –
Ember, mi vagy?

Te vagy az ember! – Uram, mellem verve
Bevallom bűnömet.
Forduljon hozzám szíved hű szerelme,
Oldozz fel engemet!
Irgalom Atyja, ha Te meg nem mentesz,
Ki láncom oldja, senki, senki nem lesz,
Az átoktól ki megment, merre van?
Te vagy, Uram!

Te vagy, ki minden bűnöm eltörölted
A gyötrelmem helyén.
Te vagy az ember, nem dicsekszem többet,
Lábadhoz hullok én.
Gyógyítsd meg sok-sok förtelmes fekélyem,
Kegyelmed Lelke kegyen menedékem,
A győztes hős, ki megvéd, el se hagy:
Krisztus te vagy! Kral Gerok / ITné

Isten szántóvetői

Jakob Esau (1927-2009)

2009. április 3-án a Mindenható magához rendelte kedves szolgáját, Jakob Esaut 81 éves korában. A következő sorok rövid betekintést engednek mozgalmas életébe.

Jakob Esau 1927. június 11-én született Ukrajnában. Gyermekévei a nehéz éhínség idejére estek, és még jól emlékezett rá, hogy sokszor sírt az éhség miatt. Utána az üldözés rémisztő kora következett. 12 éves volt, amikor kitört a második világháború.

1943-ban, amikor a német csapatok visszavonulásba kezdtek a hadsereg maga előtt hajtotta Lengyelországba. Jakob Esau ott megtért, és Jézus Krisztusban való élő hitre jutott. 1945 januárjában a családnak ismét menekülnie kellett, ez alkalommal Németországba. Ott a 17 éves Jakobot besorozták a német hadseregbe. Dániában angol hadifogságba esett, ahonnan hamarosan elbocsátották.

1945-ben az Esau családot sok más menekülttel együtt Szibériába hurcolták. Novoszibirszkben éltek. Éhség, fagyoskodás és betegség lett az osztályrészük. Az emberek egymás után haltak, és egyszerűen elkaparták őket a fagyos földre. Jakob mint mélyen hívő keresztyén nem tudta nézni ezt a nyomorúságot. Megpróbálta vigasztalni a kétségbeesett embereket, és idősebb testvérek segítségével keresztyén módon eltemetni az elhunytakat. Így jött létre később hívő embereknek egy kicsi köre. Itt-ott titokban istentiszteletet tartottak. A prédikálást Jakobnak kellett vállalnia, bár tapasztaltabb atyafiak segítségére voltak. Amíg csak öregebbek jöttek össze, az állambiztonsági titkosszolgálat nem háborgatta őket. Mikor viszont 1948-ban fiatalok hitre jutottak, ellenséges érzületűek beárulták Jakobot, és kezdődtek a kellemetlenségek.

A titkosszolgálat nem tűrte, hogy fiatalok között terjedjen az evangélium, és 1949 januárjában Jakob Esaut letartóztatták. Háromhavi súlyos vizsgálati

fogság után mint politikai árulót halálra ítélték. Isten kegyelméből a büntetést 25 évi szabadságvesztésre változtatták, amit szigorú politikai büntetőtáborban kellett letöltenie.

1956-ban az Úr kinyitotta a börtön ajtaját, Jakob amnesztiában részesült. Hét év után visszatérhetett szüleihez Novoszibirszkbe. A helybeli gyülekezet tagja lett. Még az év novemberében megnősült, Katharina Heinrichset vette feleségül, akit már gyerekkora óta ismert s akiben hűséges segítőtársat kapott. Tíz gyermekük született.

1959-ben családjával Kazahsztánba költözött, onnan ellenben 1960-ban kiutasították. Továbbmentek az Alma Ata körzetében levő Issykbe, s itt Jakob prédikátori szolgálatot vállalt a gyülekezetben hétvégeken, munka után. Titokban sok gyermeknek adott bibliai oktatást, s a kicsinyek mind nagyon szerették. E tevékenysége miatt azután Alma Atában háromszor tartóztatták le rövidebb időre. Összesen nyolc évet töltött fogságban. 1974-ben végül engedélyt kapott az ország elhagyására, és családjával együtt a németországi Paderbornban telepedett le. Tagjai lettek az ottani gyülekezetnek. Jakob Esau nagyon sokat utazott Németországban és a világ egyéb tájain, ahova csak meghívták.

Lehetősége nyílt bejutni a börtönben ülő rabokhoz, és lelki támogatást nyújthatott nekik. Ez a munka élete idejének nagy részét kitöltötte. Különböző gyülekezetekből való fiatalok sokan elkísérték ilyen alkalmakra. Egyébként is komoly befolyást gyakorolt az ifjúságra.

1978-ban megkezdte szolgálatát mint utazó prédikátor a misszió keretén belül. Rengeteget volt úton. Háza pedig otthont jelentett sok különböző háttérű és nemzetiségű embernek.

1998-ban kezdődtek egészségügyi problémái. Cukorbetegség, szívműtét, reuma, gyomorrák – a kórházi kezelést nem lehetett elkerülni. Azonban gyengülése ellenére folytatta a munkát hűséges testvérek segítségével. Szolgálatát sokan támogatták adományokkal, amiért igen hálás volt.

2008. december 1-jétől három és fél hónapig otthon lehetett a családjánál, de március 14-én visszakerült a kórházba. Itt elesett, s emiatt egészségi állapota annyira megromlott, hogy mesterséges kómába helyezték, amiből nem tért többé magához. Családjának azonban lehetősége volt elbúcsúzni tőle. Tíznap eszméletlen állapot után 2009. április 3-án este 21.10 órakor szerettei jelenlétében hazatérhetett mennyei Atyjához. Most otthon van, ahol nincs több fájdalom és szenvedés.

Evangeliums Mission, 2009, 228. sz.

Kis bölcsességek

„Még soha nem láttam boldog egoistát.”

+

„Soha ne irigyeld a gazdagot, óriási a felelőssége.”

Az Úr megtartja szavát

1914 novembere volt. Karlsruhe kicsi templomában búcsúistentiszteletre gyűltünk össze önkéntes bevonulók. Alig vártuk, hogy kijussunk a harctérre. Mindenki úgy vélte, hogy a háború karácsonyra befejeződik.

Lelkésziünk a 68. zsoltár 20. versét adta útravalónak: „Áldott legyen az Úr napról napra; terhet rak ránk, de meg is szabadít” (német fordítás).

Néhány napi vonatkozás után kiraktak minket Flandriában, és megkezdődött a menetelés a frontra, amely már állóháborúvá merevedett. A repülőket miatt csak éjszaka tudtunk haladni. A távolban fényrakéták szálltak az égre az első vonalban. Mi mindent kellett a gyalogosoknak cipelniük! Óriási hátizsák csüngött rajtunk, benne bakancs, ruhanemű, szerszám, 220 éles patron, rajtunk a puska, az oldalfegyver, a lapát ... iszonyatos teher! Rémes volt az egyenetlen flaszter a keskeny belga országutakon, négy ember alig fért el egymás mellett. Akit véletlenül meglöktek, beleesett az út menti mocsárba. Igen hamar elszállt belőlünk minden idealizmus, amivel lelkesen, önként jelentkezünk a haza védelmére. Azért nem így képzeltük! És még egyet sem lőttünk! Egyre nyomasztóbb lett a teher.

Eszembe jutott a búcsúztatás Igéje: „...terhet rak ránk...” Vagy nem magunk szedtük magunkra ezt a terhet? És ha igen? Akkor is belekapaszkodtam a vigasztalásba: „... de meg is szabadít.” Soha nem éreztem még ilyen világosan, hogy tud Isten Igéje erőt közvetíteni. Fiatal, vézna legényke voltam. A hosszasan tartó menetelés nálam nagyobbakat, erősebbeket kikészített. Én egyre az Igéhez menekültem. Még ma is emlékszem, ahogy magamban mondogattam: „Áldott legyen az Úr naponta...” –

1916, ősz. Volhíniában vagyok a kötözőhelyen. Súlyos haslövéllel szállítottak ide. A felső priccse fektettek, adtak egy morfium-injekciót a fájdalom ellen, és időről időre rövid pillantást vetettek rám az elem akasztott sátorlap mögül. Hallottam, ahogy az ápolók odasúgták egymásnak: „Még él...”

Néhány nap múlva az orvosok kioperálták belőlem a golyót. S akkor egy ígés lap hullott az ágyamra, amit a kintiek a frontról utánam küldtek a hadikórházba. Valamilyik otthoni barátom, aki nem tudhatta, hogy időközben megsebesültem, a 118. zsoltár 17. versét küldte: „Nem halok meg. Hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit!” – Hogy milyen nagy vigasztalás volt ez a mennyei Atyától! És ígérete beteljesedett, életben maradtam. Még most, 76 éves koromban is hirdethetem az Úr jóságát.

Ágyszomszédomnak beszámoltam a csodáról, amit Isten velem cselekedett. Természettudományok tanára volt az illető, kissé beképzelt ateista, és kinevetett. „Már sokszor néztem távcsőbe – mondta – , de a Jőistent még soha nem láttam.” – „Kedves barátom – feleltem – , milyen formában kellene Istennek meg-

jelennie, hogy hinni tudjon benne? Öreg, szakállas ember képében, aki az égen röpköd? Vagy ül egy felhőn? Esetleg üstökösön száguld?” – Felütöttem a 14. zsolnárt: „A bolond mondja az ő szívében, hogy nincs Isten.” – Ehhez vajon mit szól?

1941, október. A titkosrendőrség szállásán vagyok Karlsruheban. A számos kihallgatás után már ismerős a hely. Most azonban meleg a helyzet. „Önt őrizetbe kell vennünk!” Tilos volt vallásos iratokat a frontra küldeni. A hős katonáknak nincs szükségük Isten vigasztalására a halálban! Ennek ellenére mindig kijuttattam az egyházi újságunkat, közvetett módon, a szülőkön keresztül. Valaki aztán beárult.

„A Harmadik Birodalomban nincsenek hátsó kisajtó!” – mennydörögtek rám. A védekezésemet torokmra forrasztották. Kikísértek az udvaron álló rendőrautóhoz. Egyenesen a börtönbe szállítottak. Persze elfogott a szorongás. Vajon innen a koncentrációs táborba visznek? Meddig fognak ott tartani? Egyáltalán kikerülök valaha onnan? Péntek este volt. Honnan fog a feleségem vasárnapra igehirdetőt felhajtani, mikor a lelkészek hatvan százalékát már behívták? Már nyílik is a börtön nagy vaskapuja. A kocsi behajt. Ebben a pillanatban eszembe jut az október havi jelige az Útmutatóból: „Avagy nem parancsoltam-é meg néked: légy bátor és erős? Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz” (Józs 1,9).

Egyszerre minden félelem eltűnik belőlem. Isten szólt az Ő Igéjéből. És szavát mindig megtartja.

Én vagyok a 13. személy a 12 főre berendezett cellában. Az őrr ezel tuszkol be: „Hoztam nektek egy papot!” – „Na, még csak ez hiányzott!” – mondja a zárkafelelős. Fogolytársaim kérdésekkel ostromolnak. Furcsa módon akad a cellában egy katolikus bibliafordítás. Felnyitom a Cselekedetek könyve 16. fejezetét, és elolvasom, hogyan magasztalták az Urat Pál és Silás a filippi börtönben. Szenvedő társaim – többnyire fiatal, korábbi idegenlégiósok – megkérnek, hogy minden reggel és este tartsak nekik rövid áhítatot.

Következő nap megtudom, hogy gyülekezetem imádkozik értem, miután megtudták, mi történt velem. A koncentrációs táborral való fenyegetés ellenére tíz nap múlva ismét szabad vagyok.

Az Úr ma is szól még hozzánk Igéje által, különösen nehéz helyzetekben. Övé legyen a dicsőség.

H. E.

Egyetlen szó Funcke lelkész egy gazdag kereskedőtől adományt kért jótékony célra. Az illető 500 márkát adott. „Szeretne többet?” – kérdezte a kereskedő. – „Ha lehetne...” – felelt Funcke. Újabb 500 márkát kapott. „Szívesen szolgálnék én is önnek” – mondta most a lelkész. „Megteheti – szólt a kereskedő. - Mondja meg nekem, hogy tudnék én, öreg ember örök ifjúságot szerezni.” – „Megmondhatom – bólintott Funck. – Az egyetlen szó: Golgota.”

ÖLNI AKARTAM

Az életem? Teljesen reménytelen volt kezdetben. Soha nem hittem, hogy valaha igazán élni fogok. Első tizennégy évemet gyermekotthonban kellett töltenem, így aztán meglehetősen mindent értelmetlennek találtam. Sokszor megverték, és úgy éreztem, hogy szülők nélkül egyáltalán nem lehet boldog valaki. Minden reménységemet abba vettem, hogy anyám egyszer megjelenik, és elvisz az otthonból.

Amikor tizennégy év után végre valóban hazavitt, azt hittem: most kezdődik az élet! Elmondhatod a kívánságaidat, beszélhetsz valakivel a problémáidról, békességed lesz. De igen hamar észrevettem, hogy nem értjük meg egymást. Szüleim túlzónak találták az elvárásaimat, én nagyot csalódtam – valószínűleg ők is. Azt képzeltem, hogy a szülőknek szeretettel, belátással, megértéssel kell a gyermekeiket kezelniük. Ennek legkisebb nyomát sem tapasztaltam, ezért kezdtem mindjobban gyűlölni őket. Szemrehányást tettem nekik, amiért otthonba dugtak, és most sem teremtettek nekem igazi életet. Kezdték barátokat keresni, akik segítenének megtalálnom az élet értelmét. Próbáltam kipuhatolni a felfogásukat.

Mind ugyanazt mondták: keresd az élvezetet. Fogj egy nőt magadnak, építs házat, szerezz minél több pénzt, és kész a boldogság. De elég volt egy pillantást vetnem a tanácsadóimra, hogy megállapítsam: találtak nőt, építettek házat, egyeseknek böven volt pénzüik is, de a boldogság igen messze járt tőlük. Soha nem voltak elégedettek.

Igyekeztem hát a magam módján élvezetet találni. Elszökdöstem otthonról. A rendőrség azonban minden alkalommal visszavitt. Megpróbáltam a problémáimat alkoholba fojtani. Az sem segített. Mélységes gyűlölet alakult ki bennem minden és mindenki iránt. Közben látnom kellett, hogy a szüleim - totálisan csalódva bennem – teljes szeretetüket a féltettségemre pazarolják. Ez csak fokozta a gyűlöletemet, és kísérletet tettem, hogy megöljem a húgomat. Emiatt másfél évre pszichiátriára kerültem.

A pszichiáterek és pszichológusok kivizsgáltak, és egyre az indítóokot, a miérett keresték. Egyszerű volt a válaszom: nem látom semmi értelmét az életnek. Annyi rosszat tettem velem, most aztán én is kész vagyok rosszat tenni.

Tablettákat adtak. Persze azok nem használtak. Hogy is tudtak volna! Tele voltam gyűlölettel. Szándékosan a gonoszt akartam. Törni-zúzni, rombolni. Ez ellen a tabletták nem segít.

Magától értetődik, hogy a pszichiátrián eltöltött idő után a fiatalok börtönébe kerültem gyilkossági kísérletek miatt. Két és fél évet kaptam.

A cellában tetőzött a búskomorság: mindennek vége, elfuseráltad az életedet. Itt ülsz minden kilátás nélkül – nincsenek többé szüleid, nincs testvéred, nem kellesz senkinek. Egy út van még: ha kiszabaddsz, végy be annyi kábítószerrel, hogy elpatkolj.

Elkezdtem már a börtönben kábítószer fogyasztani. Az első pillanatok mindig nagyon kellemesek voltak, de utána irtózatossá félelmet éreztem. Meg kellett állapítanom, hogy ez sem segít rajtam.

Kilenc hónapja ültem már, amikor jöttek „kintről” emberek, és úgy tűnt, hogy segíteni akarnak rajtam. Keresztyének voltak. Az nem lehet igaz, amiről beszélnek – gondoltam. Jézus nem létezik. Ha lenne, már régen segített volna rajtam. Ezek az emberek azonban jöttek, egyre jöttek. És amikor elérkezett a szabadulásom napja, adtak egy szobát családi környezettel, meg szereztek kiképzési lehetőséget egy nagykereskedésnél.

Újra megpróbáltam régi nézeteimet érvényesíteni. Annyi nehézséget okoztam a főnökömnek, amennyit csak tudtam: lassan dolgoztam, vagy egyszerűen semmit nem csináltam. A jó ember elvesztette a türelmét, és végül már csak gyűlöltük egymást.

Kényszerből eljártam a „mi” gyülekezetünkbe, ahol örökké Jézusról beszéltek. Figyeltem az embereket. Vizsgáltam a családot, amelyben éltem, és ámultam a türelmükön. Három hónapon keresztül alig beszéltem egy szót velük. Igen vagy nem – ennyi volt az egész. Ők mégsem dobtak ki. Nem tettek szemrehányást. Csak annyit mondtak: „Jézus nagyon szeret téged.”

Óvatos kísérletet tettem, hogy megismerjem ezt a Jézust. Tudtam, hogy azt még nem próbáltam. Sosem olvastam a Bibliát. Most készíttetést éreztem erre. Elkezdtem Jézust keresni, és végül behívtam az életembe. Imában hozzá fordultam, és Ő is elfogadott. Személyes Uram és Megmentőm lett. Kiöntöttem neki a szívemet, elmondtam mindent, ami terhelt.

Korábban soha nem képzeltem, hogy Jézus az életet meg tudja változtatni, és most tapasztalhattam, hogy képes rá. Egy napon munkába menet vettem észre: valami történt bennem. Mély békesség töltött be, amelyet azelőtt soha nem éreztem. A romboló gondolatok teljesen eltűntek. Kezdtem tisztességesen dolgozni. Megnyíltam az emberek előtt, amit régebben soha nem tettem, nem is voltam képes rá. Kibékültem a szüleimmel és a húgommal, és ők is velem – amennyire tudtak. Nagyon hálás voltam érte.

Mint keresztyén beszélni akartam másoknak is Jézusról, és azt tapasztaltam, hogy ez örömet jelent. Még sok problémát kellett megoldanom, de ezeket mindig elmondtam Uramnak, és Ő segített. Nyilván látta szegénységemet és tehetetlenségemet.

Miután tanulóveimet befejeztem, szerettem volna jobban megismerni a Bibliát, hogy segíthessek másoknak. Elvégeztem egy bibliaiskolát, és utána levelező lelkigondozó lettem. Isten feleséggel és gyermekkel ajándékozott meg, és most – pótlólagos teológiai tanulmány után – mint család Ausztriában végzünk gyülekezetépítő munkát. – Az egész egy isteni csoda. Ámulok, ha az elmúlt évekre gondolok, és hálát adok a Mindenhatónak. U. N.

Ne félj, én veled vagyok!

Az amerikai polgárháború idején Lincoln volt az északi államok elnöke. Sokan akadtak a hadseregben, akik nem szoktak hozzá a katonai fegyelemhez, vétettek a hadi törvények ellen, és ezért golyó általi halálra ítélték őket. Lincoln azonban minden alkalommal megkegyelmezett nekik. Végül a nép kijelentette, hogy így nem mehet tovább, haladéktalanul szüntesse be ezt a kegyeskedést. Az elnöknek ki kellett hirdetnie, hogy akit a következőkben haditörvénytörés elé állítanak, azt irgalom nélkül kivégzik.

Néhány héttel később egy fiatal katonát rajtakaptak, hogy elaludt az őrségben. Halálra ítélték. A szerencsétlen levelet küldött édesanyjának: „Nem szeretném, ha megvetne engem. Azért meg akarom írni, hogy történt az eset. Bajtársam rosszul érezte magát, s én elvállaltam, hogy két éjszaka egymás után ki megyek helyette őrt állni. Akárhogy erőlködtem, nem vettem észre, amikor elnyomott az álom. Nem akartam hűtlen lenni.”

Megindító volt a fiú levele, de apja, anyja már semmi reménységet nem táplálhatott életben maradását illetően. Kishúga azonban Isten segítségével reménykedve elhatározta, hogy megpróbál bátyján segíteni. Titokban odaóvakodott az elnök palotájához, de az ő persze nem engedte be. A kislány erre elmondta szándékát és jövetelének előzményét. A kemény férfinak könny szökött a szemébe. Szabad utat engedett a gyermeknek, aki ezek után beléphetett a terembe, ahol a miniszterek éppen az államügyeket tárgyalták.

Lincoln észrevette az érkezőt, és kikérdezte jöveteléről. A lányka hevesen dobogó szívvel és egyszerű szavakkal elmondta a történetet, ami mély benyomást tett a jelenlevőkre. Rövid tanácskozás után közölték vele, hogy fivére kegyelmet kapott, és harminc nap szabadságra engedték, hogy édesanyját meglátogassa. A kis közbenjáró boldogan távozott.

Bosszú – vagy irgalom?

Ugyancsak az amerikai polgárháború idejében történt a következő eset.

A lovasezred egyik tisztje fontos feladatot kapott. A ló azonban, amit rendelkezésére bocsátottak, olyan vad volt, hogy nagyon nehezen lehetett bánni vele. A hadnagy dél felé porosan, kimerülve és égető szomjúságtól gyötörve egy forráshoz érkezett. Megpróbált leszállni, de az állat megbokrosodott. A víz partján kis csapat katona táborozott, s látva az esetet, durván kinevették a futárt. Emberünk odafordult hozzájuk, és megkérte az egyiket, hogy töltsse meg a kulacsát. Jól megtermett, sötét tekintetű fickó volt az illető, a hadnagy mégsem várta, hogy ilyen választ fog kapni tőle: „Töltsd meg magad a flaskódat, ha inni akarsz!”

Az eltikkadt ember irtózatossá dühbe gurult a kemény szavak hallatára. „Nyomorult – kiáltotta oda neki –, ha egy napon találkozom veled, és kiaszott

szájjal egy pohár vízért fogsz könyörögni, legnagyobb gyönyörűségem lesz, hogy bosszút állhatok rajtad!” Majd sarkantyúját a ló oldalába vágva örült iramban elszárgult. Nemsokára ismét vizet talált valahol, s egy néger fiúcska barátságosan segített rajta, még a lovát is megitta.

A tiszt később megsebesült, tábori kórházba vitték. Sebe lassan gyógyult, s mikor aztán felkelhetett, erejéhez képest igyekezett szenvedő társainak szerencsétlen helyzetén könnyíteni. Egy napon ismét az ágyak között járt egy korsó vízzel, amikor a kórterem végében valaki felült az ágyán. „Vizet, vizet, az Isten szerelméért, vizet!” – nyöszörögte rekedt hangon. A hadnagy megállt, mintha megkövült volna. A sarokban azt az ember fedezte fel, aki egykor a vizet megtagadta tőle. Két hang szólalt meg a szívében. „Kocogtasd meg a korsót hangosan, töltsd ki a vizet a többieknek, mellette meg menj el!” – mondta az egyik. „Ne fizess gonosszal a gonoszért” – szólt a másik hang. És az utóbbi győzött.

Ó, milyen mohón itta a szerencsétlen szenvedő kicserepesedett ajkával a hűsítő italt! Hálás, megkönyebbült tekintet vetett jótevőjére, és erőtlenül visszahanyatlott a párnára. A tiszt órákig ült a beteg ágya mellett, aki megvallotta, hogy ő is felismerte a hadnagyot. Már két éve kereste őt, hogy bocsánatot kérjen egykori kemény szavaiért.

Amikor érezte, hogy közeledik a vég, megkérte a lelkészt, olvassa fel a Bibliából a következő Igét: „Aki inni ad egynek e kicsinyek közül csak egy pohár vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.”

Légy hű mindhalálig

Amikor Antiochus római császár bevette Jeruzsálemet, irtózatos üldözés kezdődött Izrael népe ellen. Többek között az idős írástudót, Eleázárt rá akarták venni, hogy tagadja meg a hitét, vagy kivégzik. Hit-szegését bálványinak áldozott hús evésével kellett bizonyítania. Ő azonban ellenállt, és kijelentette: „Inkább tisztességes halál, mint gyalázatos élet.”

Próbálták ravaszsággal megfogni. Megsúgták neki, hogy tesznek elé tiszta húst, amit nyugodtan megehet, csak tegyen úgy, mintha engedett volna a király akaratának, és megenné a bálványáldozati húst. Az öreg tudós elutasította az ajánlatot. „Tegyetek inkább sírba, a föld alá – mondta. – Nem illik az én koromhoz ilyen képmutatás. Mondhatná akkor az ifjúság: lám, a kilencvenéves Eleázár is pogány lett! S így őket is képmutatásra csábítanám. Gyalázatosan tenegethném aztán az életemet az emberek szeme előtt arra a kis időre, ami nekem még hátra van. Inkább boldogan meghalok, ahogy öreg emberhez illik.”

Szavai után meggyötörték, megkínózták. Miközben agyba-föbe verték, hogy végre maghaljon, így sóhajtott: „Az Úr, aki előtt semmi nincs elrejtve, tudja, hogy szívesen elkerülhettem volna ezt a rettenetes

fájdalmat, ha akartam volna; de lelkem szerint inkább szenvedek Istenért.” Mint hős halt meg. Nem fogadta el az olcsó szabadulás útját.

Foglyul ejtettek hét fivért is anyjukkal együtt, és szíjas korbáccsal megverték őket. Utána a király követelte, hogy mondjanak le a hitükről. „Minek fagatsz minket? – kérdezte a legidősebb. – Inkább meghalunk, mint hogy atyáink hite ellen cselekedjünk.” A király erre megparancsolta, hogy edényeket tüzesítsenek, s azzal gyötörjék meg őt. Majd a bátor ifjúnak anyja és fivérei szeme láttára kitepték a nyelvét, és kezét-lábát levágták. Így megcsonkítva a király végül tűzbe dobatta. Fivérei, anyjukkal együtt egymást bátorították, hogy maradjanak állhatatosak.

A másodikat iszonyúan halálra kínozták. Miután letépték a haját fejbőrével együtt, még egyszer megkérdezték, hogy hajlandó-e tagadni, de nemmel felelt. Majd így szólt a királyhoz: „Elveheted földi életemet, de az egész világ Ura minket, akik az Ő törvénye iránti hűség miatt halunk meg, fel fog támasztani örök életre.”

A harmadik szinte örömmel nyújtotta a kezét levágásra, és azt mondta: „Ezeket a tagokat az ég ajándékozta nekem; ezért készséggel adom oda, mert remélem, hogy onnan vissza is fogom kapni.” A negyedik fiú is bizonyosságot tett a feltámadás reménységéről: „Nagy vigasztalás számunkra a reménység, hogy miután az emberek megölnék minket, Isten újra életre kelt. Te azonban nem fogsz új, boldog életre feltámadni!”

Így végezték ki kegyetlen kínzással az ötödiket és a hatodikat is. Anyjuknak mindezt végig kellett néznie. „Anyátok vagyok – mondta –, én szültelek titeket, de az életet, a lelket nem tőlem kaptátok. Ezért aki a világot teremtette, és benne minden embert, vissza fogja adni nektek az életet és a lelket, amiről most az Ő nevéért lemondotok!”

Már csak a legfiatalabb volt hátra. Őt Antiochus nagyon szerette volna tagadásra bírni. Barátságos szavakkal intette, és esküvéssel ígérte, hogy ha lemond atyái hitéről, kegyelmes lesz hozzá, gazdag, tekintélyes emberré teszi. Mivel a fiú ellenállt, a király maga elé parancsolta az anyát, és intette, hogy vegye rá a fiát, mentse meg az életét. Az anya meg is ígérte, hogy beszél a fiúval. De mit mondott neki? „Drága gyermekem, könyörülj rajtam! Nézz az égre, nézz a földre és mindenre, ami azokban van! Isten mindezt semmiből alkotta, és minket is így teremtett. Ne félj ezektől a hóhéroktól, halj meg készséggel, mint fivéreid, hogy a kegyelmes Isten egyszer testvéreiddel együtt megelevenítsen és visszaadjon nekem!”

Micsoda anya! Milyen szilárd bizonyosság a feltámadás reménységében! Nem fogadták el a szabadulást, amit a király felkínált, holott csak egy szavukba került volna, hogy jobb feltámadásban részesüljenek.

E. M.

Végveszélyben

Nyári reggel. A felkelő nap pompás vasárnapra kecséget. A falusi udvaron hallgatnak a traktorok, a cséplőgépek. Az itteni emberek becsülik a vasárnapi nyugalmat. Ki-ki a maga módján. A strandon nagy a nyüzsgés délután. Fiatalok és idősek élvezik a hűs vizet. A levegő megtelik a fürdőzők vidám nevetésével. A jó úszók fáradhatatlanul versenyeznek. A legmerészebbek a magasból ugranak fejest. Remek szórakozást jelent nekik, meg is tapsolják őket. A medence elülső részében az úszni nem tudók lubickolnak, játszanak, pancsolnak. Főleg gyerekek, meg olyanok, akik nagy igyekezettel most tanulnak úszni.

Segítség! Segítség!

Senki nem hallja, a láрма elnyeli a segélykérő kiáltást. Mindenki vidáman szórakozik, nem törődik semmivel. Alig hihető, de ez a helyzet: egy fiatal élet kétségbeesetten küzd az életben maradásért a gondtalan fürdőző társaság közepén. A kilencéves kis Elzi kimerészkedett a kis medencéből a mély vízbe – vagy akaratán kívül kisodródott? Most ahelyett hogy levegőt venne, nyeli a vizet – egyszer, kétszer, háromszor. Lassan elveszti a talajt a lába alól. Minden erejét összeszedve megpróbálja magát víz felett tartani, de már nem sikerül neki. Szorongató másodpercek – vagy már percek? „Segítség – segítség!” – üvölti Elzi, ahogy erejétől telik. Hát senki nem hallja? Nem látja senki a vízből kinyújtott kezét? Vilámként cikázik át a fuldokló agyán:

Most meg kell halnom!

Az elhagyatottságnak ezekben a kétségbeesítő pillanataiban egy csodálatos felismerés villan át a tehetetlen kislány gondolatain, és imádság lesz belőle: „Istenem, Te látsz engem! Tudod, hogy mindjárt megfulladok. Édes Istenem, ments meg!” A görcsös szorongás megszűnik. Keze lába még kalimpál, egész teste küzd a megmaradásért, de kutató szeme hirtelen felfedez egy fiatalembert, aki az úszómedence szélén áll. Ujjával most éppen öfelé mutat. Észrevették!

A „mentőangyal”

Meglátott! Ki fog menteni! Milyen óriási élmény az erejét vesztett gyermeknek! A fiatalember megragadja Elzit, és erős karjával kihúzza a vízből. A lányka arca már kékes színű, teste egészen kimerült, tudata eltompult. De ismét tud lélegezni. Él! Az irgalmas Isten meghallotta az SOS kiáltást, az esdeklést a menekülésért. Szerető gondoskodással másodszor ajánlkozott életet a leánynak.

Tíz évvel később

Abból az iskolás gyerekből életvidám fiatallá serdült lett – és ez én vagyok. Akkoriban az élet értelmét kutattam, jó és tökéletes szerettem volna lenni. A konfirmációi oktatáson buzgón tanultam kívülről a bibliai és énekverseket. Csakhogy ezek nem jelentettek többet nekem száraz szavaknál, amikkel nem tudtam mit kezdeni. Ugyanígy tekintetem a konfirmáción kapott igékre is:

„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak, íme újjá lett minden” (2Kor 5,17.)

Olyan rejtélyesnek, idegennek éreztem ezt a kijelentést. Csalódtam az emberekben, még a lelkészben, de önmagamban is. Semmi erőt nem éreztem a bűnnel, a gonosszal szemben. Ezért elkezdtem, mint annak idején a strand-élménynél Istenhez kiáltani segítségért: „Drága Istenem, segíts! Tisztességes ember akarok lenni, de nem tudok. Olyan boldogtalan vagyok, ments meg!” Mennyei Atyám a maga csodálatos módján ezt az SOS kiáltást is meghallgatta. Egyszerűen kiemelt megszokott környezetemből. Életemben először kerültem idegenbe. Bátor akartam lenni, meg akartam javulni, megváltozni, de hogyan?

„Tiszta szívet teremts bennem, ó Isten, és az erős lelket újíts meg bennem” (Zsolt 50,12.)

Ezért könyörögtem őszintén Istenhez. Aztán Igéjének hirdetéséből megértettem, hogy egyedül soha nem leszek képes megbirkózni a bűneimmel. Megváltóra van szükségem. Csendben tusakodtam Istenrel és önmagammal. Rábízhatom magam erre a Jézus Krisztusra? Egyáltalán meg tud tisztítani, megbocsát, képes békét és örömet adni?

Nemcsak kerestem, meg is találtam az igazságot. Egész életemet rábíztam arra, aki megajándékozott bűneim bocsánatával és örök élettel. Jézus Krisztusba, Isten Fiába vetett hit által új teremtés lettem. A régi életnek el kellett tűnni, hogy helyet adjon az újnak. Isten értelmet, tartalmat és új célt adott az életemnek. Ennek az időnek mélyre ható tapasztalataival a változás folyamata kezdődött bennem, és úgy gondolom, folytatódik életem végéig. Örülök, hogy Jézusé vagyok és neki szolgálhatok. E. M.

„Fegyver nélkül, erőszak nélkül, gyűlölet nélkül!”

Nizza – hétfői nap, 1976. július 19. A Société Générale Bank igazgatója ki akarja nyitni – mint minden reggel – a trezor helyiséget, azonban a súlyos páncélajtó szorul. Szerelőket hívat abban a bizonyosságban, hogy a hibát percek alatt sikerül kiküszöbölni. De a retesz nem enged. Délfelé végül specialisták érkeznek, akiknek a feladata kiemelni a trezor egész ajtószárnját a betonba ágyazott sarkaiából. Meglehetősen drága vállalkozás.

Órákkal később végre betekinthetnek a trezor belsőjébe, és megdöbbenve veszik tudomásul, hogy valaki megelőzte őket. Az igazgató elakadt lélegzettel lép a páncélozott kamrába, és majdnem összeesik. Az ajtó belülről be volt hegesztve. Az összes fiók, rekesz feltörve, és tartalmuknak – pénznek, ékszernek, aranyknak – hűlt pora. Szemmagasságban kerek nyílás tátong a betonban, rajta keresztül föld alatti alagútba lehet látni. És a falon valaki rövid üzenetet hagyott vissza: „Fegyver nélkül, erőszak nélkül, gyűlölet nélkül!”

Ez a hallatlan fogás óriási feltűnést keltett és ámulatot aratott. A tettes fegyveres erőszak és vérontás

nélkül kövér zsákmányra tett szert. És még a humorát is megőrizte, hogy szellemes üzenetet fogalmazzon.

Máté evangéliuma 12,29-ben azt olvassuk, hogy Jézus felteszi a kérdést: „Mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja ki annak kincseit?” – Feltétlenül csak olyan jöhet számításba, aki erősebb, zseniálisabb, hatalmasabb. A Megváltó személyesen jött el, elvette az ördögtől a halál feletti hatalmát (Zsid 2,14), zsákmányát elragadta tőle – kiszabadítva megkötözött foglyait – fegyver nélkül, erőszak nélkül, gyűlölet nélkül!

A nizzai történet bankrablóját csodálat veszi körül zseniálisan rafinált vállalkozásáért. Jézus azonban a szeretet hatalmával törte szét a börtönfalakat.

Ő az erősebb. Keresztelő János előre tudta ezt, amikor kijelentette: „Utánam jön, aki erősebb nálam” – méghozzá a fák gyökerére csapó fejsze nélkül, szőrőlapát nélkül, és sarujának szíját sem kellett megoldani, ahogy a kereszten függött. Jött, hogy kimentse népét a bűnből, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessen – fegyver nélkül, erőszak nélkül, gyűlölet nélkül, kizárólag feltétel nélküli szeretettel.

Ezért ne sírj. Ő minden pecsétet fel tud törni (Jel 5,5) –, a sírkövére nyomott pecsét sem állhatott ellen neki (Mát 27,66). Júda oroszlánja legyőzte a sárkányt, és Isten Báránya a kígyó fejére taposott. Halleluja!
(*Fest und treu, 2009/2*)

Könnyek közt is énekelhetünk

Ez az esemény úgy történt, ahogy itt leírom. Egy kicsi gyülekezetről van szó, aminek éppen mérete miatt kicsi énekara volt és egy kis női kántora. Ez az említett hármás azonban nemcsak kicsi volt, hanem azonkívül tetterős. Vagyis történetem vonatkozásában erős az éneklésben. (Mellesleg szólva még nagy gyülekezetek sem énekelnek mindig lelkesen. Egyesek csak merengenek az énekeskönyv felett, ha egyáltalán maguk elé teszik, és néha a veresszak közepén méltóztatnak egy-egy sorral „bekapcsolódni”. Pedig az éneklés is része az istentiszteletnek!”)

De térjünk vissza a történehez. A kicsi gyülekezet elhatározta, hogy zeneestet rendez. A műsor egyik száma Dietrich Buxtehude „Jézus vigasságom” című kantátája lett volna. A szomszéd nagyváros egyik zenekarának tagjai megígérték a közreműködést. A kórus szorgalmasan, örömmel gyakorolt. Némi szomorúságot jelentett, hogy kevés volt a férfi énekes. De a meglévők mindent beleadtak. Szóval remény volt rá, hogy az est sikerülni fog.

Elérkezett a főpróba napja. Csodálatosan izgalmas volt már a hegedűk hangolását hallani. Gyülekeztek a kórustagok. A kis kántornő meleget érzett a szíve táján. S akkor odalépett hozzá egy asszony, és a fülébe súgta: „Schneider Marci valószínűleg nem jöhet.” A kántornő elsápadt. „Hogyhogya?” – kérdezte. Megérthetjük a riadalmát: Schneider Márton a férfi

szólam nélkülözhetetlen erőssége volt. „Meghalt az édesapja” – mondta halkán az asszony. A kis kántornő jeges hideget érzett a szíve helyén.

De – Márton megjelent. Odalépett a kántornőhöz. „Ne haragudjon – mondta, és nyelt egyet -, én most... az apám...” – „Tudom – felelte a kis kántornő, és megszorította a fiatal férfi kezét -, de szükségünk van magára.”

„Persze – bólintott Schneider -, de hogy leszek képes énekelni? És mit fognak szólni az emberek? Apámat még el sem temettük, én meg ... énekelek.”

„Márton – szólt a kántornő -, mi nem utcanótákat gajdolunk. Régi, megszentelt lelki énekeket. És ez nagy különbség, az emberek is tudják.”

A férfi ismét bólintott. Volt azonban még egy kérdése. „De az apám! Mit szólna hozzá az apám” A kis kántornő számára világos volt a felelet. „Hát létezik szebb ének szemtől szemben a halállal, mint ez, Márton? Énekelje a Mennyei Atyának és saját édesapjának: *Jézus, vigasságom!*” Schneider harmadszor is bólintott, aztán beállt helyére az énekkarba. Kezdődött a főpróba.

És amikor az esti muzsika felcsendült a kis gyülekezetben, amikor a színek és hangok csodálatos harmóniává olvadtak, a hangoknak és hangszereknek ujjongása közben hullott néhány könny. Nem tudom, ki sírt: Schneider Marci, a kis kántornő, az énekkar tagjai vagy a gyülekezet. De egyet tudok: azok a könnyek örömkönnyek voltak.
J. Sch.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Augusztus 1. szombat 1Sámuel 2,1-10

„Szátokból ne jöjjön kérkedő szó, mert mindentudó Isten az Úr, és a cselekedeteket ő ítéli meg.” (3)

A kérdés képességeink eltúlzott képviselője, fenyegető hangoztatása. Elképzelhető, hogy akadnak olyanok, akiket ez meghökkent, vagy ámulatba ejt, s nem is kérnek valóságos hatalmunkról bizonyítékot. De Isten nem szavainkból ítél meg bennünket. Mindent tud rólunk, és valódi tetteinket teszi mérlegre. Előtte legfeljebb erőtlenségünkkel „dicsekedhetünk”.

Augusztus 2. vasárnap 1János 5,1-3

„...szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Isten szeretjük...”(2)

A két dolog összefügg: az emberek iránti önzetlen szeretet forrása csakis mennyei Atyánk örök szeretete lehet, amit válogatás nélkül áraszt az egész világra. De az Ő láthatatlan, hatalmas valósága iránti szeretet is megfoghatatlan önmagában. Azáltal minősül hitelesnek, ha látható kortársainkat egyértelműen és meggyőzően, gyakorlati módon képesek vagyunk szeretni.

Augusztus 3. hétfő 2Mózes 32,19 -29

„Aki az Úr, ide hozzám!”(26)

Isten népe sem mentes a belső harcoktól és lázadásoktól. Mózes azt élte meg, hogy egyetlen (és pedig saját) törzse kivételével a többi tizenegy család szövetség szembefordult vele. Mindenképpen tisztázni kellett, hogy kikre számíthat, még annak kockázatásával is, hogy kiderül: magára maradt. Noha ez sem tántorította volna el az Úrtól kapott megbízatás teljesítésétől, mégis sokat jelentett számára, hogy közvetlen rokonságának maroknyi csapata ugyanúgy az Úrnak szentelte magát, mint ő.

Augusztus 4. kedd **Kolossé 1, 3-6**

„... az evangélium... eljutott hozzátok, miképpen az egész világra is, és gyümölcsöt terem... nálatok is a naptól fogva, amelyen hallottátok...” (5-6)

A hirdetett és befogadott örömezenet soha nem marad hatástalan. Csak „eredménye” hasonló a gyümölcssterméshez. Ha egy magot, vagy csemetét elültetnek, abban attól a pillanattól kezdve „útnak indul” az a folyamat, mely – lehet, hogy egy-két év múlva – de egyszer csak biztosan a gyümölcsstermésben teljesedik ki. „Eljutott hozzátok”?

Augusztus 5. szerda **5Mózes 26, 5-11**

„... imádkozzál... a te Istened előtt, és örömet találj mindabban a jóban, amelyet ad néked az Úr... és a te házadnépének...” (10-11)

Kertünk (vagy munkánk) gyümölcse Isten ajándéka. El ne felejtjük ezt hálás szívvel naponta megköszönni! A „termés” azonban nem „magától” kerül családunk asztalára. Nemcsak szüretelünk, könnyhullatással vetünk is, és ugyancsak fáradságos, verejtékes munkával küzdünk a „földdel”, a „természettel”. Mégsem vagyunk keserűek, zúgolódók, mint Noé kortársai. Házunk népével együtt örvendezünk az élet nagy ajándékának és az Úrtól kapott naponkénti erőnek.

Augusztus 6. csütörtök **Kolossé 2, 6-10**

„...amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, aképpen járjatok őbenne.” (6)

A Krisztussal való találkozás döntően megváltoztatja életünket. Ha elfogadtuk Urunknak, más urakat, és ösztönöket nem szolgálhatunk többé. Ahogy képtelenség egyidejűleg eltérő irányokba haladni, úgy elképzelhetetlen Őt szánkkal Megváltó Urunknak vállalni, s közben lépteinket a gyakorlatban változatlanul a világ országútjának homályos céljai felé irányítani.

Augusztus 7. péntek **Zsoltárok 66,1-20**

„...megeleveníti lelkiünket, s nem enged, hogy lábaink megtántorodjanak.” (9)

Ha csupán a magunk erejére kellene építenünk, bizony soha el nem érnének üdvösséges célunkat. Az út fásasztó, testi, lelki, szellemi erőnk véges, és a csüggedésre is hajlamosak vagyunk. De aki ilyennek teremtett, nem hagy magunkra.

Sehol máshol nem szereshető erőt ad lelkiünknek, sőt igen gyakran testiünknek is, hogy folytatni tudjuk utunkat. Nem azt kérjük, hogy folytatni ne kelljen folytatni a menetelést. Nem azt kérjük, hogy mentsen fel a nehéz feladatok elvégzése alól, hanem adjon több erőt és bátorítást naponként.

Augusztus 8. szombat **Jeremiás 32, 36-44**

„... adok nékik egy szívet és egy utat, hogy mindenkör engem féljenek...” (39)

A próféta népe a bátorító üzenetet kilátástalan, fogság felé sodródó napjaiban kapja. Ez egyeseknél még a balga reménykedés pillanata: „valahogy biztosan ismét megússzuk”, másoknál a késve, kapkodva kezdett, haszonleső bűnbánaté. A tragédia elkerülhetetlen, de az Úr már készíti a vigasztaló jövődőt, Ő már látja mindig megrendítő és bennünket megszégyenítő bizalmával a gyógyulást, a szívbeli egységet és a közös utat, a lélek mélyéről fakadó istenfélelmet és újraéledő hűséget.

Augusztus 9. vasárnap **Zsidók 3,12-14**

„... egyikőtök se keményítettessék meg a bűnnek csalárdsága által...” (13)

A jó kezdet még nem biztosíték a megnyugtató folytatáshoz, egyáltalán a biztonságos megérkezéshez. A megtérést elkötelezett, következetes „megszentelődésnek” kell követnie. Az újonnan született embert naponta támadja a gonosz, s a le nem leplezett és meg nem tagadott kísértés bizony a szív újbóli megkeményedését eredményezheti. A Krisztussal való találkozás győzelmi emlékét újra és újra meg kell erősítenünk a végső diadalig.

Augusztus 10. hétfő **Lukács 9, 28-37**

„Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.” (35)

Az emberiség története során sok nagy gondolkodó és tanító született, akiknek felismeréseit bizvást követhetjük. Jó a tanításukra, s ha lehet, életpéldájukra figyelniük. Jézustól nem a matematika vagy a csillagászat rejtelseit sajátíthatjuk el. A liliomokról, az ég madarairól szóló tanításai nem a botanika vagy a madártan titkai miatt érdekesek. Az üdvösség útjára tanít meg bennünket. Ezt azonban más „szakemberektől” nem leshetjük el. Ebben egyedül Ő a Mesterünk.

Augusztus 11. kedd **5Mózes 7, 6-14**

„... a hűséges Isten... megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezeréziglen...”

A hűség egyike a legnagyobb emberi értékeknek, hiánya gyakran kiheverhetetlen összeomlással jár. Nekünk csupán egyetlen rövid emberöltőre, „egyéziglen” kellene állhatatosaknak maradnunk, kitartanunk a másik mellett. Gyakran ez sem sikerül. „A hűséges Isten” pedig örökké fenntartja szövetségét és irgalmassága sem változik. Bizonyára saját

állhatatlanságunkból kiindulva képzeljük ideiglenesnek az Úr irántunk való jóakarátát.

Augusztus 12. szerda **Filippi 2, 2-10**
„...alázatosan egymást különbnek tartásatok magatoknál...” (3)

Aki önmaga számára megkülönböztetett figyelmet követel vagy többre tarja magát másoknál, azt beképzeltnek, önteltnek nevezzük, hiányoljuk nála a szerénységet. Az ilyen személy ritkán veszi észre mások értékeit, gondjait, sőt gyakran egyszerűen keresztülnéz embertársain. Több figyelmet a másik iránt! Naponkénti gyakorlatozást az alázat művészetében! Hogy is csinálta a Mester...?

Augusztus 13. csütörtök **Zsoltár 119, 73-80**
„Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy éljek...” (77)

Nem a magunk érdeme örökéletünk – ez világos számunkra. Ingyen kegyelemből kapjuk, hit által. Kevésbé gondolunk arra, hogy emberi létünket is csupán Teremtőnk jóakarátú terveinek köszönhetjük. Az Ő bennünk való bizalma éltet minket naponként. Amíg zúgolódva, megbántottan követelözünk imádkozás címén, soha nem leszünk elégedettek, nem ismerjük meg az örvendező életet. Lehetséges, hogy elég volna egyszerűen naponta hálát adni a megmegújuló irgalomért.

Augusztus 14. péntek **1Királyok 8,27-30**
„...szemeid e házra nézzenek éjjel és nappal...” (29)
Két-három generáción keresztül is eltarthat az atyák által épített templom iránti szeretet, bár vannak időszakok, amikor csak kötelességtudatból, hagyományok tisztelete okán vagy valamilyen „szolgáltatás” miatt keressük fel a szent helyet. Az imádság szerzője azt kéri, ami egyébként teljes meggyőződése: a mennyei Főpap nemcsak az istentiszteletek meghitt légkörében van jelen, szemét a tömött padsorokon pihentetve. Ki az, aki vissza-visszatér vele a csendbe megállni az üres padok között, hálát adva az örömnézésért, tusakodva a kísértések közt lévőkéért? Átélni, hogy Ő mindig ott van...

Augusztus 15. szombat **Zsoltár 139**
„Uram, megvizsgáltál és ismersz. ...messziről érted gondolatomat.” (1-2)

Alkotónk bizonyára ismer minket mindenféle vizsgálódás nélkül is. De milyen hallatlan törődés, hogy foglalkozik velünk, próbára tesz, megmér. És ami mindennél fontosabb: megért és elfogad. Fájdalmas tapasztalat a meg nem értés, ami családon belül és atyafiak között is gyakran átélhető. Az Ő elmélyült figyelme és érdeklődése az én szűk keretek között, egyszerűen formálódó életem és nézeteim iránt mindig lefegyverez.

Augusztus 16. vasárnap **Habakuk 2, 1-4**

„... az igaz pedig az ő hite által él.” (4)

Két döntő kérdés vetődik fel Igénk kapcsán: kit nevezhetünk igaznak, és miféle hit által van élete a szóban forgó személynek? Igaznak csak az bizonyul, akit a szuverén Isten azzá nyilvánít. Tudjuk, hogy Fia érdeméért ez minden ember kiváltsága lehet. Vajon az ember saját hite vagy mennyei Atyjának benne való töretlen bizalma hozza el az új élet csodáját?

Augusztus 17. hétfő **János 7,37-39**
„Aki hisz énbennem...élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” (38)

A hit nem téves nézetek felülvizsgálata és helyes gondolatok elrendezése. Az Úrban való hit túlaradó (örök)életöröm. Nemcsak a hívőt magát élteti, hanem kihat másokra is. Ha csakugyan valóságos, akkor hasonló a partjait átlépő folyóhoz. De nem csupán mindent elsodró erejében, hanem ahogy a kiáradt víz a szomjú földet megítatja, egész környezetét megeleveníti, úgy lesz korábban önző, befelé fordult életünk Krisztusban való hit által mások számára is áldás.

Augusztus 18. kedd **Lukács 15, 11-24**
„...nem vagyok... méltó, hogy a te fiadnak hívattassam...” (21)

A történet ismeretében nem meglepő a minden értéket elherdáló fiú kései ráébredése: a veszteség nem anyagi, illetve elsősorban nem az. Azt a kapcsolatot gondolja eltékozoltnak, ami a fiai között mindenét szétosztó (magát megüresítő) apához kötötte. A fiú önkritikája feltétlenül helytálló. Azonban most derül majd ki, hogy édesapját, aki megmásíthatatlanul fiának tekinti, soha nem ismerte igazán...

Augusztus 19. szerda **5Mózes 6,1-9**
„Az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!” (4)

Ez a kijelentés a zsidóság legszentebb hitvallásából származik, de minden istenhívő ember közös, rendíthetetlen meggyőződése. Mit is jelent ez a mondat? Vajon csak azt, hogy nincs sok isten, akik között csupán az egyik lenne a bibliai Mennyei Atya? Nehezen lefordítható az állítás kizárólagossága, hogy tudniillik „Isten” jelzővel csakis egyetlen Úr illethető, aki királyok Királya és uraknak Ura. Ebből a meggyőződésünkből az a kötelezettségünk származik, hogy olyan hódolatot, „félelmet”, engedelmességet és imádatot, ami Őt megilleti, senki másnak nem adhatunk.

Augusztus 20. csütörtök **Jakab 5, 13-20**
„Szenved-e valaki köztetek? Imádkozzék” (13)

Bizonyára meghökkennénk, ha valaki Jakab tanácsát így fordítaná: Szenved-e valaki köztetek? Panaszkodjék vagy zúgolódjék. A levél írója nyilván azért érezte szükségét a fenti intelem megfogalmazásának, mert azt tapasztalhatta, hogy kortársai – köztük nyilván a hívők is – önsajnálattal, keserűséggel viszonyultak ahhoz a minden embert érintő gyakori jelen-

séghez, amit összefoglaló névvel szenvedésnek neveznek. Fontolóra vehetnénk ennek a ma is aktuális, kétezer éves intellemmnek az ajánlását.

Augusztus 21. péntek **Jeremiás 17, 5-8**
„Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz... olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa...” (7-8)

A tápláló talaj mellett a növények életét a rendszeres vízellátás biztosítja. Ki ne látott volna már vízszegény pusztán vagy öntözetlen kertben különös torzítóvá szikkadt, elhalt fát? Izrael vízben szegény ország, ezért jelentős az ottani ókori kertészeknek az a tapasztalata, hogy a növény víz partjára ültetve aszály idején is könnyebben átvészeli a viszontagságokat, hiszen a talajban, a folyó időszakos elapadása ellenére is marad minimális nedvesség. Életünk során lelki téren gyakran mutatkoznak száraz időszakok, amikor csak az marad meg, aki folyamatosan fenntartja kapcsolatát az élet forrásával.

Augusztus 22. szombat **Zsoltár 121.**
„Az Úr... megőrzi a te lelkedet.” (7)

Lelkünk nagy kincs. Sokféle veszély leselkedik rá. Mint minden értéket, ezt is őrizni kell. A feladat meghaladja erőnket ugyanúgy, mint személyünk, vagyunk biztonságának a megteremtése. Utóbbi feladat megoldásán hatalmas erőszak-szervezet: a rendőrség fáradozik, de nemcsak rajta áll vagy bukik a siker. Ugyanígy arra, ami örökkévaló Urunkon múlik, bizton számíthatunk. Ő megőrzi, de együttműködő-e vele a biztonság érdekében?

Augusztus 23. vasárnap **Lukács 17, 7-10**
„...ha mindazokat megcselekedtétek, amik néktek mondattak...” (10)

Jézus példája a háztartási mindenés képe, akinek kötelessége alkalmazóját teljes erejével és tudásával kiszolgálni. Miután egész nap szántott, a földekről visszatérve ura asztalánál kell felszolgálnia. Nem válogathat a feladatok közt, és nem mondhat nemet. Van-e vajon ekkora becsülete előttünk a mindenség Urának? Vagy azt képzeljük, hogy inkább neki kellene rendelkezésünkre állnia éjjel-nappal? Ki az úr, és ki a szolgál?

Augusztus 24. hétfő **Máté 5, 3-12**
„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.” (7)

Az irgalom az erősebb kiváltsága. Hivatalosan nem kötelező gyakorolni, sőt az általános emberi bölcsesség szerint a gátlástalan és könyörtelen ember jut előbbre. Az más kérdés természetesen, hogy az ilyen személyt boldognak nevezhetjük-e? Az is bizonyos, hogy a szerencsétlent megszánni nem tudó ember a bajban igényt tart mások megértésére. Boldog, akinek nem kell saját tapasztalat ahhoz, hogy megértse embertársa esendőségét.

Augusztus 25. kedd **Lukács 12,1-12**

„... nincsen... oly titok, mely ki ne tudódnék.” (2)

A rejtegetett naplót többnyire megtalálják, a titkos írásokat megfejtik, a kizárólag egy személy fülébe súgott, bizalmas információról holnap az egész város beszélni fog. Az embereket különös izgalom fogja el titkok leleplezése közben, s Jézus talán arra gondolt, hogy az evangéliumnak is ilyen áhított, kibeszélni vágyott titoknak kellene lennie, valami rejtegetett, titkolt kincsnek, amelyről alig várjuk, hogy megmutathassuk valakinek.

Augusztus 26. szerda **Zsoltár 91, 1-16**
„... angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek...” (11)

Az óvatos emberre is ezer veszély leselkedik. Isten teremtette ilyenné a világot, noha egyáltalán nem az volt az akarata, hogy kiszolgáltatottak legyünk. Láthatatlanul, de mégis mindig alkalomhoz illő, állandó, szakszerű védelmet biztosít. Nem azért kell imádkoznunk, hogy ne legyenek veszélyek, hanem hogy mindig figyelni tudjunk „óvatosság” angyalra, „a fizika törvényeit komolyan venni!” angyalra, „az emberi tapasztalatokat bölcsen megszívlelni készek vagyunk” angyalra, „a játékszabályokat be kell tartani” angyalra és más mennyei seregekre.

Augusztus 27. csütörtök **2Tim 2,14-19**
„Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja!” (19)

A hamisság közkedvelt hitelező. Gyors sikert eredményező „kihelyezései” vannak a gazdasági életben, párkapcsolatokban, a karrier versenyben, a nézetek és hitek harca során a táborgyűjtésben. A vele való szembefordulás gyakran együtt jár a kirekesztettséggel, a magánnyal. Vagy mégis számolhatunk valakivel? Igen! Krisztus nevét valljuk, róla neveztetünk, és történnék bármi, tanítványai akarunk maradni.

Augusztus 28. péntek **Zsoltár 51, 12-19**
„Uram, nyisd meg...ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet.” (17)

Dávid bűnbánati zsoltárában olvassuk ezt a megrendítő fohászt. Az elbukott hívó ember először is hiteltelenné válik bizonyágtételében, aztán elnémul megszégyenülésében, s ha Isten kegyelméből bűnbánatra juthatott, legfeljebb arra képes, hogy keseregjen és könyörögjön. Viszont valójában arra hivatott és abban találja igazi örömét, hogy mind életével, mind szavaival láthatatlan mennyei Urát dicsőítse meg a világ előtt. Ehhez pedig annak hatalmára van szükség, aki húsvét hajnalán megnyitotta a sírt, s aki ismét megnyithatja ajkunkat a dicsőítésre.

Augusztus 29. szombat **Jeremiás 24, 3-7**
„... őket szemmel tartom az ő javukra...” (6)

Az életet szerető gyermek, a fiatal, sőt a munkáját alkotó örömmel végző felnőtt is nyűgnek érzi, ha va-

laki szemmel tartja. Pedig a kicsi nem tud vigyázni magára, a fiatal tapasztalatlan, a cselekvő ember pedig állandó kontrollra szorul a jó eredmény érdekében. Vannak persze idők, amikor igényeljük, sőt egyenesen sokra értékeljük az arra hivatottak figyelmét, érdeklődését. Mennyei Atyánk számít ránk, fontosak vagyunk neki, biztos, hogy a javunkat akarja.

Augusztus 30. vasárnap **Márk 10,17-27**
 „... mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?” (17)

Megfogalmazhatnánk az Úr felé (akár naponta is) ezt a kérdést másképpen: Mit akarsz, hogy cselekedjem? Az örökélet, az üdvösség Isten kegyelméből adatik, nem jótetteimmel gyűjtöm össze az ehhez mindenképpen szükséges pontokat. Az égető kérdés ellenben napról-napra az: vajon mi az én Uram akarata, miben lehetnék szolgálatára? Nem azért, hogy örökélettel jutalmazzon, hanem az iránta való teljes szeretet miatt.

Augusztus 31. hétfő **1 Péter 5,5-6**
 „... egymásnak engedelmeskedvén az alázatosságot öltésétek fel...” (5)

Tisztelet, nyitottság a másik iránt, értékeinek elismerése, nézetei, véleménye iránti érdeklődés és adott esetben igazának belátása – mind-mind olyan készségek, melyek az „egymásnak engedelmeskedvén” kifejezés tartalmához illeszkednek. Arról nem is beszélve, hogy szükség van az alázatosság „felöltésére” olyan helyzetben, amikor egy felelősséggel megterhelt, fontosabb – vagy bizonyos kérdésekben tőlünk eltérő nézeteket valló – személy utasításait kell követnünk. De hívő emberként vajon viselkedhetünk-e másképp? – ig –

HÍREK, IMATÁRGYAK

Belvárosi Fesztivált rendezett június 5-6-án Budapest V. kerületi önkormányzata. Az eseményen való részvételre sikeresen pályázott az Oltalom Karitatív Egyesület, mely évek óta éppen azon a területen véggez utcai szociális munkát, és ott található női átmeneti szállónk is. Kollégáink prospektusok, beszámolókat osztogatásával, filmvetítéssel, beszélgetéssel adtak tájékoztatást munkánkról az érdeklődőknek. Gyerekeknek nagyszerű kézműves programot is szerveztünk standunknál.

*

Nagy örömünkre szolgál, hogy abaujkéri iskolánk történetében most tett először 27 diák sikeres érettségi vizsgát. Többen szakmunkás bizonyítványt szereztek. Jelenleg óvodáinkban, iskoláinkban mintegy 1800 gyermek és tanuló kap oktatást, a Wesley János Lelkészépző Főiskolának kb. 1000 hallgatója van.

*

Nyári táboraink és csendesnapjaink témája: *Mit tehetek én? – Akiből Isten háza felépül: az idős, a sze-*

gény, a kicsi, az uralkodó, a kirekesztett, az ellenség. Isten más mércével mér!

Még hátralevő alkalmak időpontja

Augusztus 4 (K) – augusztus 11(K), Hejce: fiatal felnőttek és családok tábora

Vezetők: Szabó Ildikó – ifj. Iványi Gábor
 Résztvételi díj: - gyermek, tanuló: 20.000 Ft/tábor;
 - felnőtt: 25.000 Ft/tábor.

Családok tábora díjai:

- 0-3 éves korig: 300 Ft/nap;
- 3-16 éves korig: 1.200 Ft/nap;
- 16 év fölött: 1.800 Ft/nap.

A díj (az útiköltségen kívül) a tábor összes programjához kapcsolódó költséget tartalmazza.

Jelentkezni a helyi lelkésznel vagy központunk elérhetőségein lehet (ld. impresszum).

*

Nyíregyházi csendesnapjainkat idén augusztus 19 és 21 között tartjuk (témát ld. fent). A kezdés időpontja szerda este 18 óra, pénteken pedig ebédrel ér véget az összejövetel. Helyszín: Bessenyei tér 10. Résztvételi díj nincs, önkéntes adományokat elfogadunk.

Kérjük, hogy résztvételi szándékát ill. szállásigényét ki-ki legkésőbb augusztus 11-ig jelezze Jónás Miklós lelkésznel. E-mail: jonasmiklos@wjlf.hu Telefon: (06) 70/318-35-40.

TARTALOM

Szerepcsere	1
Te vagy az az ember /vers/	2
Isten szántóvetői (Jakob Esau)	2
Kis bölcsességek	3
Az Úr megtartja szavát	3
Egyetlen szó	4
Ölni akartam	4
Ne félj, én veled vagyok!	5
Bosszú – vagy irgalom	5
Légy hű mindhalálig!	6
Végveszélyben	7
„Fegyver nélkül, erőszak nélkül...”	7
Könnyek közt is énekelhetünk	8
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	12

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhasz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.